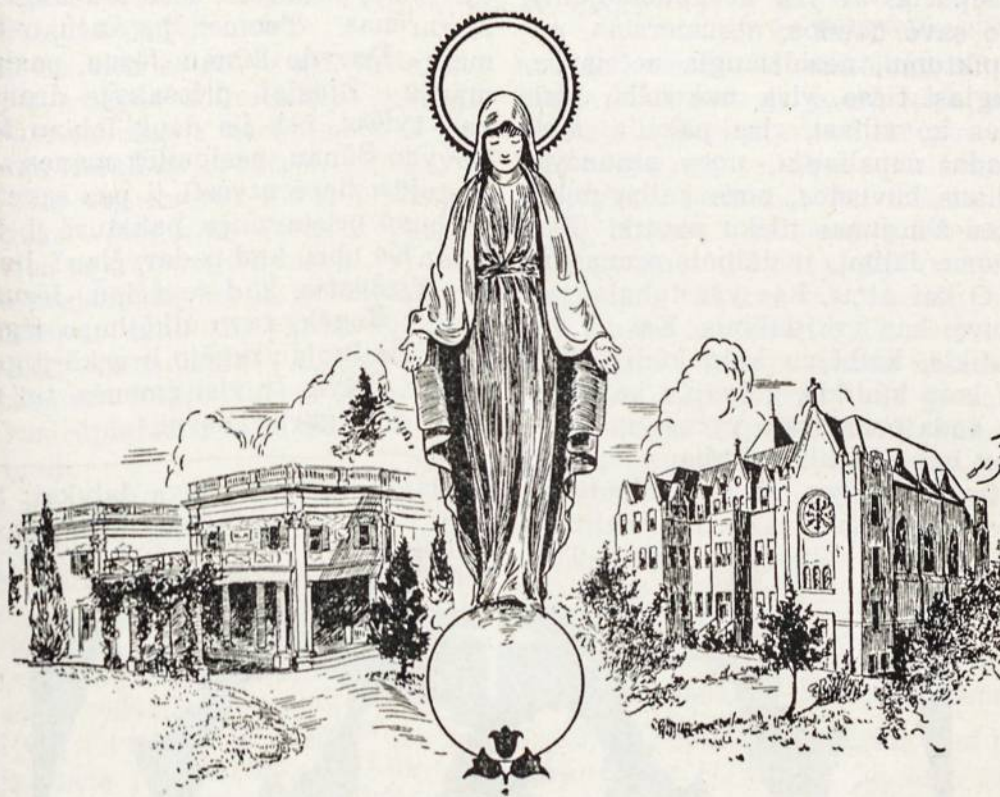

KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS

Lekcija

1 Kor. 13, 1 - 13

BROLIAI: Jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau, kaip žvangąs varis ar skambas cimblas. Jei aš turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis, ir visokį mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip, kad galėčiau kalnus perkelti, o neturėčiau meilės, aš esu niekas. Jei išdalinčiau visą savo lobį beturčiams valgyti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda. Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesiekia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neįtaria piktumu, nesidžiaugia neteisybe, o džiaugiasi tiesa, visa nukenčia, visa tiki, visa ko viliasi, visa pakelia. Meilė niekad nepalauja, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebus, nors žinojimas nieku pavirs. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. O kai ateis, kas yra tobula, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kai aš buvau kūdikis, kalbėjau kaip kūdikis, išmaniau kaip kūdikis, galvojau kaip kūdikis, o kada pasidariau vyras, nusikračiau kas buvo kūdikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mįslę, tuomet gi, veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimis, tuomet pažįsiu, kaip esu pažintas. Tai

Evangelija

Luk. 18, 21 - 43

ANUO metu Jėzus pasiėmė dvylika ir jiems tarė: Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas parašyta apie Žmogaus Sūnų. Jis bus paduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspjaudytas, nuplakę jie jį užmuš, bet trečiąją dieną jis prisikels. Jie nieko iš to nesuprato. Tas dalykas buvo jiems paslaptis, ir jie nesuprato, apie ką buvo sakoma. Kai jis artinosi į Jeriką, atsitiko, kad vienas aklas sėdėjo prie kelio elgetaudamas. Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. Jam pasakyta, kad praeinąs Jėzus Nazarėnas. Tuomet jis sušuko tardamas: Dovydo Sūnau Jėzau, pasigailėk manęs. Ėjusieji priešakyje draudė jį, kad tylėtų, bet jis daug labiau šaukė: Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs. Jėzus, sustojęs, liepė atvesti jį pas save. Kai jis buvo prisiartinęs, paklausė jį, tardamas: Ko nori, kad padaryčiau? Jis atsakė: Viešpatie, kad regėčiau. Jėzus jam tarė: Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Jis tuojau regėjo ir sekė jį garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.

gi, dabar pasilieka trys dalykai: tikėjimas, viltis, meilė tačiau didžiausias tarp jų yra meilė.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignatas, MIC.

NEUŽMIRŠKI RYTOJAUS

NUO SENŲ senovės žinoma yra patarlė: ką tik darai, daryk protin-gai ir žvelk į pabaigą. — Žvelk į pabaigą, vadinasi, neprikibk prie vieno mirksnio, bet žiūrėk, kas bus toliau, ypač pačiame gale. Apskritai, žmonės vadovaujasi savo gyvenime čia pareikštąja išmintimi. Sakysime, ūkininkas pavasarį ir vasarą nevaikščioja po laukus grožėdamasis gamta, bet įtempęs jėgas prakituoja, nes žino, kad ateis darganuotas ruduo ir šalta žiema, kada teks misti pavasario ir vasaros darbų vaisiais. Jaunystėje sten-

VIESPATS IR SV. JONAS

giamasi ne vien žaisti ir džiaugtis, bet atsidėjus ruoštis tolimesniam gyvenimui. Subrendusiame amžiuje uoliai rūpinamasi ištekliais senatvei, ligoms, ir t. t. Tokis elgesys yra tikrai protingas ir girtinas. Pasitaiko kartais asmenų, kurie vien tąją dieną tegyvena, rytojūm nē kiek nesirūpina, bet jie susilaukia labai liūdny ir skaudžiū pasėkmiū. Tačiau, tokiū vienadieniū palyginant nedaug tebūva. Šiaip jau ko nevisi rodo didelį susirūpinimą rytojūmi ir, žinoma, to nesigaili.

Bet yra dar vienas rytojus, apie kurį užsimenama šio sekmadienio evangelijoje. Būtent, Jėzus kartą tarė apaštalams: — Štai mes einame į Jeruzalę, ir įvyks, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. Jis bus išduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspjaudytas; nuplakę jie užmuš jį, bet trečiąją dieną jis prisikels. (Luk. 18, 31-33). Vadinasi, Jėzus čia kalbėjo apie Jį laukiančią mirtį ir tai, kas po jos bus, arba, kitaip sakant, žvelgė Jis čia į savo rytojū. Šitokis rytojus laukia ir kiekvieno mūsų. Tai didysis, galingasis ry-

tojus. Šisai rytojus tęsis nē diena, nē mėnesi, nē metus, nē tūkstančius, nē milijonus metų, bet visuomet, be jokios pabaigos ir paliovos. Dėja, žmonės paprastai ne labai mėgsta šitą rytojū prisiminti ir apie jį galvoti. Bet taip neturi būti ir štai dėl ko. —

1. Jeigu šitojo rytojaus neprisimenant, apie jį nemąstant, jis neateitų, galima būtų jo neprisiminti ir apie jį negalvoti. Tačiau taip nėra. Ateina jis vistiek pats savaime, pačia prigimta dalykų eiga, kaip po pavasario ruduo ir žiema, kaip po jaunystės subrendi-

mas ir senatvė. Jo neišvengs nē vienas. Mąstydami apie jį, jo nē kiek nepriartiname, o nemąstydami nē per sprindį nuo savęs nenutolinsime. Kas turi įvykti, įvyksta savaime. Tai dėsniškas nežinąs jokiū išimčių. Milionų milijonai prieš mus gyvenusių žmoniū šio rytojaus jau susilaukė, tūkstančiai kasdien susilaukia, šimtai kas minutę. Gi mums niekas neužtikrina, kad jis mums neateis. Atvirksčiai viskas rodo, kad jo neišvengsime. Jeigu taip, tai kodėl apie tą rytojū neprisiminti, kodėl apie jį nepamąstyti? Juk tam ir Dievas davė protą, kad ne vien šiuo mirksniu gyventumėm, bet ir į rytojū žvelgtume. Taip rūpestingai žvalgomės po įvairius šio gyvenimo rytojus, tai kodėl gi turėtume užmiršti tą vieną, kuris yra nepalyginamai didesnis, svarbesnis ir reikšmingesnis.

2. O ir reikia į jį žiūrėti, kad jam pasiroštume. Juk jau jei kur, tai ypač čia pasireiškia visos mūsų patarlės teisingumas: kaip pasiklosi, taip ir išmiegosi. Viskas čia nuo mūsų pareina. Kokį norime, tokį galime turėti tą rytojū.

Prieš žmogų yra gyvenimas ir mir-

tis. Ko jis norės, tai bus jam duota, sakoma šv. Rašte. Sakysime, kai ūkininkas pavasarį ruošia dirvą, sėja javus, tai dar nežinia, ar valys jis rudenį derlių. Gali juk ledai išmušti pasėlius, ar lietūs juos prigrirdyti, ar sausra išdegtinti, ir ūkininko prakaitas nueis niekais. Arba kai mokinys per dienas ir naktis užsikvėpęs ant knygų, rengiasi kvotimams, tai dar nėra tikra, kad jie jam pavyks. Gali jis visai iš netyčių susikirsti, ir bus visos jo pastangos veltui. Bet ruošiantis savo didžiajam rytojui, niekuomet taip neatsitiks. Čia kiekvienas jėgų įtempimas neša neabejotinių vaisių. Bet, žinoma, nieko nedarant, nieko ir nėra. Tačiau kad tai bent nieko nebūtų! Tūkstančius tūkstančių sykių, deja, būva daug aršiau. Susilaukiame tokio rytojaus, už kurį bet kokia mirtis su visais baisumais yra malonesnė. Ne veltui pažymima šv. Rašte, kad tokie nelaimingieji šauksis, maldaus mirties, bet mirtis nuo jų bėgs. (Apr. 9, 6). Tada savaime plaukia išvada: Kam gi

nesistengti tokio rytojaus išvengti, kam gi neužsitikrinti tokio, kuriame bus amžinas džiaugsmas? Juk esame pratę visur kitur taip elgtis, tai kodėl gi ne taip pat ir šičia?

3. Ypač, kad niekas kitas čia to padaryti už mus negali. Ūkininkas gali savo kaimynui įdėti lauką, mokinys savo draugui padaryti uždavinį, bet mūsų didžiojo, amžinojo rytojaus užtikrinimas yra mūsų pačių dalykas. Be mūsų noro bei pastangų, niekas už mus jo negali padaryti. Tad reikia čia būti protingiems, taip kaip visur paprastai esame.

— Štai, mes einame į Jeruzalę — kalbėjo Jėzus apaštalams. — Štai mes einame į savo amžiną rytojų — turi sakyti kiekvienas mūsų, ir stengtis jo niekuomet iš savo akių neišleisti. Ką tik darai, daryk protingai ir atsižvelk į pabaigą! Taip darant užsitikrinsime sau amžiną, linksmą rytojų danguje pas Dievą.

Pranas Jančius, MIC.

ŽYMUS VEIKĖJAS – DIDELIS GERADARYS

Šiomis dienomis Du Bois, Pa., šv. Juozapo lietuvių parapijos klebonas prel. Mykolas Urbonas paaukojo Tėvų Marijonų ir "Draugo" Statybos Fondui 1,000 dolerių. Prel. Myk. Urbonas yra pasižymėjęs, kaip nuoširdus vienuolių, studentijos, spaudos ir kultūros reikalams aukotojas bei nuoširdus visų gerų tikslų rėmėjas.

Kai JAV nedaug tebuvo lietuvių kunigų, prel. M. Urbonas važinėjo po parapijas su misijomis, ilgas valandas klausė išpažinčių, plėtė tretininkų ordiną. Paskirtas šv. Juozapo parapijos klebonu, pavyzdingai ją sutvarkė.

Prel. M. Urbonas yra ne tik visuomenininkas, bet taip pat yra plunksnos žmogus, visos eilės straipsnių autorius ir poetas. Senesnieji katalikų veikėjai gerai prisimena, kai prel. M. Urbonas leido ir redagavo populiarių mėnesinį žurnalą "Meilė Dievo, artimo ir tėvynės". Žurnalas ėjo 5 metus ir turėjo apie 5,000 skaitytojų. Be to prel. M. Urbonas leido kelis

metus ir žurnalą "Pažanga", buvo "Kunigų Vienybės Forumo" ir kitų laikraščių redaktorius.

Prel. M. Urbonas yra daugiau kaip 40 metų dirbęs Kristaus vynuogyne ir per tą laiką jo dosnią ranką, jo nuoširdų patarimą ir jo uolų darbą yra pajutę visos organizacijos, jo parapiečiai, o ir visi lietuviai, kurių labai Prelatas darbuoja. Šv. Juozapo parapija gyvuoja daugiau 60 metų ir jos labai Prelatas yra nepaprastai daug nuveikęs.

Prelatas, suprasdamas spaudos ir visuomeninio reikšmę, paaukojo Tėvams Marijonams tūkstantinę, norėdamas, kad katalikiškoji spauda, kuria jis nuolat rūpinosi ir rėmė darbu ir lėšomis, būtų stipri, kad gražiai egzistuotų kultūrinį ir pastoracinį darbą dirbą Tėvai Marijonai. Nuoširdžiam visuomenininkui ir dideliame geradariui linkėtina dar ilgai dirbti Dievo garbei ir lietuvių tautos bei jos vaikų gerovei.

Tėve, perkelk mane per griovį!

K. Baras

BENJAMINAS Franklinas, perkūnsargio išradėjas, pasakodavo, kaip jam tekę kartą klausytis žymaus pamokslininko. Jis jau iš anksto žinojęs, kad pamokslininkas prašys aukų naujai statomai bažnyčiai, ir jau iš anksto pasiryžo nieko neduoti: — Tegul pamokslininkas sako ką nori, aš pinigų neduosiu. — Tačiau pa-

Benjaminas Franklinas

klausęs valandėlę to pamokslu, ima galvoti: — Gal jau reikės ir duoti kokį variklį. — Pamokslas ėjo toliau. Štai jau ir sidabras pamokslininkui paskirtas. O pasibaigus pamokslui Franklinas atidavęs visa, ką tik su savim turėjęs: varį, sidabrą ir auksą. Tą patį darė ir kiti pamokslu klausytojai. Kiti net norėjo pasiskolinti ir aukoti.

Tokia yra iškalbos galia. Tokia yra galia žodžio žymaus kalbėtojo lūpose.

Žinau kitą iškalbą, tai dangiškoji iškalba, kuri dar daugiau gali. Kuri ne tik žmogaus, bet ir Dievo širdį veikia. Tai maldos galia. “Iš tikrųjų, iš tikrųjų sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duos,” — sako Jėzus Kristus.

Norite pavyzdžių, kad taip yra?

Atsimename šv. Petrą Jeruzalės kalėjime. Erodas Agripa liepė jį surakinti ir uždaryti. Po Velykų gi ruošėsi nužudyti, kaip jau buvo nužudęs Jokūbą Vyresnįjį. Bet jo broliai — krikščionys — susirinkdami Morkaus ir kitų namuose meldėsi už jį nesiliaudami: — Viešpatie, štai Jokūbas jau negyvas. Petras turi mirti. Gelbėk jį iš Erodo rankos. — Jau ateina žudymo diena, jau nyksta paskutinė viltis. Petras surakintas dviem pančiais guli tarp dviejų sargybinių. Duris ir kiemą saugo dar keturios sargybos, kiekviena iš keturių kareivių. Didžiuliai kaustyti vartai jį skiria nuo brolių ir viso pasaulio. Ir

kokia jėga dar galėtų jį išgelbeti? Žemėje nėra tokios. Lieka tik augščiausia... Tikintieji vis meldžiasi: — Gelbėk mūsų brolių Petrą, o Viešpatie. — Ir štai — staiga atsiranda šalia Petro angelas ir sako: — Petrai, kelkis greit... — Krinta grandinės nuo rankų, kojų, Petras stoja ir eina. Sargybos lyg negyvos. Didžiulės durys

atsidaro pačios — ir Petras laisvas. Eina į Morkaus namus ir beldžiasi. Nieks neatidaro. Klausosi Petras — Viešpatie, gelbėk mūsų brolių Petrą, — meldžiasi susirinkę. Suspaudžia jam širdį, ir vėl ji patvysta džiaugsmu ir meile. Ima garsiau belsti. Išgirsta tarnaitė Rodė. — Kas čia? — Tai aš, jūsų brolis Petras. — Ji užmiršta atidaryti ir duris, tik bėga pranešti linksmą žinių susirinkusiems. Petras nesiliauja beldžis. Atidarė, jį pamatė ir nustebo, — paprastas žodžiais pasakoja šį atsitikimą Apaštalu Darbai (12 sk.).

Arba kad ir garsusis Augustinas. Jaunas jis buvo kaip retas kas patekęs į nuodemės pinkles: netikėjimą, nedorą draugystę, piktus ipročius. Geroji motina meldžiasi už jį 16 metų. Ir štai — iš paklydusios avelės malda padaro didelį tautų ganytoją, iš paklydusio sūnaus palaidūno — didelį šventąjį.

Tokia maldos galia. Ji galingesnė už visus pančius, kuriais pasaulis gali suraišioti tavo kūną ar velnias tavo sielą. Malda gali paveikti patį Dievą. “Ko prašysite Tėvo mano vardu, jis jums duos.”

Tačiau ar neprieštarauja šie žodžiai tavo patyrimui? Ar nesimeldei kada ir ar nelikai neišklaustas? Taip. Dėl ko? Tai aiškina žodis tėvas, į kurį meldžiamės. Imkime paprastą pavyzdį. Eina tėvas su kūdikiu per tankią girą. Kūdikis sako: — Tėve, duok man ranką, aš bijau. — Ir tėvas duoda, nes myli savo

kūdikį. Eina toliau, ir kūdikis sako:⁶ — Čia gilus griovis, perkeln mane. — Ir tėvas perkelia, nes myli. Pakelėje pamato gražių nusirpusių žemuogių, ir kūdikis prašo: “Tėveli, aš noriu valgyti”. Ir tėvas skina jam uogų, nes myli savo kūdikį. Toliau kūdikis pamato gražias vilkauoges ir šaukia: — Tėveli, duok man jų, aš noriu valgyti. — Tėvas neduoda tų nuodingų uogų, nes myli savo kūdikį. Jei nežinodamas tų uogų nuodingumo, kūdikis dar nenurims, tėvas jį sudraus, išbars, ir kaip tik dėl to,

kad myli savo kūdikį, nori apsaugoti jį nuo žalos.

Toki neišmanėliai kūdikiai tai mes visi. Visus mus veda Tėvas už rankos į amžinąją tėvynę. Kai mes jį prašome gerų naudingų dalykų, jis mums duoda. Kada ištiesiame rankas į vilkauoges, jis taria: — Ne, mano kūdiki. — Ir gerai jis taip daro. Turį taip daryti, nes jis myli, jis mūsų Tėvas.

Bičiuli, laikykis Tėvo rankos ir gyvenimo vandenyno bangos tavęs niekada nepaskandins.

KRAUJO KRYŽIUS KAKTOJE

Neseniai buvo sužinota, kad Filomena Carnevale, gyvenanti Valle Roveto miestelyje, Italijoje, turinti penkias žaizdas. Tai būtų antroji Teresė Neumann!

Minios žmonių lanko Filomeną. Ji, gulėdama skausmo patale linksmi žiūri į kiekvieną praeinantį, dažnai užklaudama: “Iš kur esate? Ko norite? Ar galėčiau už jus pasimelsti?”

Filomena, buvusi vargdienė piemenėlė, eidama 27 metus, gavo stigmatas — žaizdas. Ji jokiū būdu nesileidžia fotografuojama. Priežastis klausinėjantiems ji energingai atsako: “Vyskupas uždraudė, ir aš klausau.”

1955 m. gruodžio 18 d. žaizdos, buvusios rankose, kojose ir šone, dingo. Bet štai atsirado kaktoje kruvinas kryžius. Pradėjus žmonėms plačiai kalbėti, susidomėjo ir jos klebonas, kuris, iškvietęs vyskupo delegaciją ir dar porą kunigų, nuvyko aplankyti Filomenos. Jiems užklausus: “Ką pasidarei?”, Filomena atvirai pasipasakojo.

— Ištisaš savaitę naktimis sapne mačiau gerąjį Ganytoją, kuris bandė suvaryti į mažą tvartelį milžinišką kaimeinę. Vieną naktį, ilgai neužmigdama, pajutau keistą sukrėtimą visame kūne. Išsigandusi sušaukau: “Viešpatie, kodėl tik sapne pasirodai?” Po šių žodžių nušvito kambarys. Negalėdama pakęsti

šviesos, užsimerkiau. Kada po valandėlės atvėriau akis, šalia lovos pamačiau Gerąjį Ganytoją. “Viešpatie, sakiau, ačiū už atvykimą. Bet turiu ir skundą. Tu, Viešpatie, užkirtai man kelią į gyvenimą, apie kurį svajočiau. Atsiuntei man ligą, dėl kurios vaikas mane pametė. Gyvenimas liko sugriautas. Tai dabar, Viešpatie, leisk dar daugiau kenkėti. Noriu turėti Tavo žaizdas.” Kas įvyko po to, nebeatsimenu — penkios žaizdos degino rankas, kojas ir šoną.

Klebonas apie tai pranešė vyskupui, kuris tuojau pasiuntė gydytoją dr. N. Nota, kad jis ją iširtų. Buvo pakviesti dar kiti keturi medicinos profesoriai — dr. L. Igi, dr. F. Vitti, dr. Lauri ir Ferri. Po ilgo tyrinėjimo gydytojai raštu pranešė vyskupui: “Nieko pozityvaus nerandame. Nėra ženklų nei histerijos, nei autosugestijos, nei hipnotizmo, nei hemoroido. Tik tikintis žmogus čia gali ką nors suprasti. Medicinos mokslas yra bejėgis išaiškinti.”

Toliau niekas ja nesirūpina, palikta Dievo valiai. Bažnyčia, kuri yra labai atšargi, visiškai tyli. Klebonas, kai kas jį paklausia, trumpai atsako: “Bažnyčia nesikiša.”

Filomena priima lankytojus, bet nepriima pinigų. Buvo neturtinga, tokia nori ir likt. Žodžiu, būti “šventu” žemėje yra labai sunku. **B. Mikalauskas**

ASSUNTOS RŪPESČIAI PADIDĖJA ...

O. Labanauskaitė

KAI GORETTI šeima kartu su Serenelli persikėlė gyventi į kitą Pontino pelkių vietą, nes ten gavo iš kito dvarininko daugiau žemės nuomoti, būsimoji kankinė Marija Goretti turėjo apie 9 metus amžiaus ir jau dalinosi su savo motina dienos naštomis. Svarbiausias jos darbas buvo mažesniųjų vaikų daboymas ir smulkūs namų ruošos darbai, nes laukų darbams ji dar tikrai buvo per maža.

Kitas Marijos darbas buvo vaikščiojimas į artimą miestelį mažų pirkinių parnešti, nes ko nors didesnio dažniau nusipirkti Goretti šeima neturėjo išteklių. Motinai nebuvo malonu išleisti vieną Mariją į tolimesnę kelionę, tačiau kitos išeities nebuvo — tik Marija galėjo nueiti žiupsnį druskos, kiek miltų ir alyvos atnešti. Bet motina, išleidusi dukrą miestelin, sekdamo ją akimis tol, kol galėdavo matyti. Ir taip kiekvieną kartą, nes jai nepaprastai rūpėjo, kad mergaitei kas nors neatsitiktų, kad ją kas nors neužkabintų, ko blogo nepadarytų. Ji ją sutikdavo akimis ir sugrįžtančią, sekdamo visu keliu nuo to momento, kada mergaitė pasirodydavo grįždama namo.

Tose kelionėse, vienintelėse jos trumpame gyvenime, Marija sutikdavo suaugusių ir vaikų, senų ir jaunų, vyrų ir moterų. Visi ją užkalbindavo, tik niekam nepasisekdavo ją įtraukti į ilgas kalbas ir nutraukti nors minutei nuo kelionės tikslo. Marija su visais užkalbinančiais būdavo mandagi, tik labai santūri — ji visada atsakydavo ko klausiamą, pasisveikindavo sveikinama, bet pati kalbų nepradėdavo ir atsakiusi į klausimą eidavo toliau.

FATIMOS PANELE SVČ.

Tik su krautuvininku, pas kurį motinos buvo siunčiama ši tą nupirkti, Marija būdavo kiek kalbesnė. Krautuvininkas ją labai gerbė ir mylėjo, nes jam atrodė, kad Marija yra kitokia negu visos kitos jos amžiaus mergaitės, užbėgančios į jo krautuvę kokio skanėsto nusipirkti. Tik ir čia Marija ilgomis kalbomis neužiimdavo, ypač nieko apie kitus nepasakodavo. Jos atsakymai ir čia būdavo trumpi, bet švelnūs ir mandagūs.

Krautuvininkas davė kartą Marijai gražų raudoną obuolį, už kurį susi-

laukė labai šilto ir nuoširdaus ačiū. Marija obuolio nevalgė, tik greit įmetė į savo pirkinių krepšį. Krautuvininkas nustebo ir paklausė, ką ji darys su obuoliu, apie kurį ką tik buvo pasakiusi, kad jis jai labai patinka.

— Aš jį parnešiu savo broliukui Aleksandrui, kuris labai mėgsta raudonus obuolius.

— Tai aš tau kitą duosiu — kalbėjo krautuvininkas. — Štai saldus pyragaitis, kuris, manau, tau patiks.

Bet ir pyragaičio Marija nevalgė, nes jis buvo skirtas jos mažajai sesutei Ersilijai. Labai gražiai už viską krautuvininkui padėkojusi, Marija jau rengėsi išeiti, bet šis nenorėjo jos išleisti ir vėl bandė įpiršti pyragaitį, kurį ji turėtų čia krautuvėje suvalgyti. Mergaitė paraudo labai, bet šį kartą paklausė — suvalgė pyragaitį, dar kartą padėkojo šiltai geradariui ir išskubėjo namo, kur motina laukė miltų, o darbai — Marijos rankų.

Motina buvo tikra, kad duktė niekur nenuklysta ir išbūna išėjusi tik tiek laiko, kiek jo reikia pirkiniams nupirk-

ti. Taip ir buvo tikėtasi, nes Marija taip buvo auklėjama — ji turėjo būti klusni, darbe sparti bei noriai dirbanti. Kai kaimynės girdavo motinai Marijos dorybes, tai ši atsakydavo, kad čia nieko ypatingo, kad taip visada ir su visais turėtų būti. Širdyje, žinoma, džiaugdavo, si, kad jos darbas su dukters auklėjimu neina veltui.

Net Pontino pelkėse, kurių taip bijojo Liudvikas Goretti dėl savo vaikų sveikatos, Marija augo sveika ir stipri. Kasdien vis ryškiau rodėsi ir jos dvasinis stiprumas bei grožis. Tai bus tie Marijos charakterio bruožai, kurie įsiutins jos būsimąjį žudiką.

Assunta Goretti dabojo savo dukterį ne tik keliu į krautuvę einančią, bet niekad neišleisdavo iš savo budrumo tarnybos nė tų dviejų asmenų, su kuriais buvo priversta dalintis ne tik bendra pastoge, bet ir bendru stalu. Jai rūpėjo ne tiek senasis, kiek jaunasis Serenelli, kurio gyvenimas vyko taip arti jos šeimos gyvenimo. Jaunasis Aleksandras Serenelli turėjo tada apie 18 metų, tačiau buvo labai užsidaręs, su nieku nebendruojęs, surūgęs, nenorįs net iki miestelio nueiti, visą laisvą laiką praleidžias savo kambaryje užsidaręs. Šiaip jau Aleksandru Assunta ikišiol negalėjo nusiskusti, nes jis buvo gana darbštus, mandagus, nevartojo netinkamų žodžių namie, kartais prisidėdavo prie rožančiaus kalbėjimo.

Assuntai Goretti Aleksandras buvo nors kiek keistas, bet visgi jos šeimos

narys, kurio kasdieninius reikalus ji turėjo aprūpinti. Aleksandro kambarys visada būdavo uždarytas — ikišiol dar niekas iš Goretti šeimos narių ten dar nebuvo įėjęs. Bet Assunta jau buvo susirūpinusi jo švara, todėl vieną dieną ir sako Aleksandru:

— Aleksandrai, šiandien aš noriu aplankyti tavo slėptuvę su šluota ir vandeniu.

Aleksandras nesipriešino, aštraus žodžio Assuntai nepasakė, nes ikišiol būdavo su ja mandagus. Bet nuo šiandien Assunta kitaip pradėjo galvoti apie Aleksandrą, o šis pirmą kartą pasakys jai aštrų ir nemandagų žodį. Assuntos rūpesčiai padidės, kai ji atidarys Aleksandro kambario duris ir apsižvalgiusi pamatys visas sienas apkabintas moraliniai šlykščiais paveikslais. Suklupusi ant kelių, Assunta šveitė kambario grindis ir šaukėsi dangaus pagalbos, kad nuo tų sienų į Aleksandro širdį kasdien slenkęs purvas neaptaškytų jos šeimos mylimųjų. Jai bebaigiant tarpduryje atsirado ir Aleksandras, kuriam Assunta buvo pasirengusi pasakyti nepasitenkinimą dėl tų nešvarių paveikslų. Bet Aleksandras tuoju suprato jos mintį ir užkimšo jos burną tokiu šiurkščiu atsikirtimu:

— Nežiūrėk į juos, jei jie jums nepatinka!

Aleksandro žodžiai giliai įpjovė Assuntos širdį.

(Bus daugiau)

ALFONSAS NEVARDAUSKAS

Dangaus ir žemės Sutvėrėjau

*Dangaus ir žemės sutvėrėjau,
Per Mariją Mergelę Tu žemėn atėjai.
Tu gyvybės žmogui Ikvėpėjau,
Betliejui gimęs žmogumi tapai.*

*Angelai skelbė piemenims Betliejaus,
Apie Tavo pasaulin atėjimą.
Džiaugėsi nuodėme suteptas pasaulis,
Kad iš dangaus atėjo išpirkimas.*

*Paguldytam prakartėly—tarp gyvulių,
Giedojo žemė ir dangus.
O vakarinė žvaigždė iš rytų,
Tavęs pagarbinti atvedė karalius.*

*Auksu, miru ir kodylu apdovanoję,
Jie klaupė prie Tavo kojų.
Ir kaipo karalių Karalių pagarbinę;
Paskelbė pasauliui gimusį Dievo Sūnų.*

Meilē darbo žmogui

Kun. J. Prunskis

PLAČIAI pasaulyje nuskambėjo kai 1936 metais Rumunijos princas, sosto įpėdinis, teturėjęs tada tik 15 metų amžiaus savo viešąjį gyvenimą pradėjo nuėjęs su paprastais darbininkais į fabriką dirbti. Jis dirbo prie judančio, mašinų dalis nešančio, rato automobilių fabrike. Gavo eilinio darbininko atlyginimą ir jį paaukojo bedarbių šelpimo fondui. Šiuo savo žygiu jaunas princas norėjo parodyti pagarbą darbininkijai.

Iš jo pusės tai gražu, tačiau tai buvo tik mažas atspindis tos pagalbos ir meilės darbo žmogui, kurią parodė Kristus ir

Evangelija. Septuagesimos arba senųjų Užgavėnių evangelijoje girdime nupasakojant apie rinkoje stovinčius be užsiėmimo darbininkus. Jiems reikėjo ir patiemis pavalgyti, ir šeimą išmaitinti, o jų niekas nesamdė. Kiti taip išstovėjo per didžią dienos dalį be darbo, bet ne iš savo kaltės. Ir šeimnininkas, pagaliau juos pakvietę, visiems užmokėjo lygiai po de narą. Atlyginta pagal jų reikalus — išlaikyti šeimą, nors kiti, ne iš savo kaltės negavo visos dienos dirbti.

Išganytojo pavyzdys

Tai meilės pareiškimas darbo žmogui. Padaryta pagal mūsų Išganytojo pavyzdį. Prieš devyniolika šimtų metų į žemę atėjęs Kristus ne vienai dienai, kaip Rumunijos princas, pasirinko darbininko vargą, bet visai savo jaunatvei. Galėjo jisai gimti turtuolių rūmuose. Turėjo pilną pasirinkimo teisę ir galią. Savo motina galėjo parinkti karalienę, turtuolę, ak-

torę, bet jis pasirinko motina kuklią darbo mergaitę, o savo globėju — amatininką šv. Juozapą. Sutikdama su tuo parinkimu nuolankioji Marija tepasakė, kad ji tenori būti tik Viešpaties tarnaitė.

Jaunatvėje pats Jėzus talkino šv. Juozapui staliaus darbo kasdienę duoną veido prakaitu valgydamas. Su kitais darbo žmonėmis Jis bendravo, jiems Evangeliją skelbė, ir prie savęs pirmon eilėn kvietė tuos, kurie vargsta ir yra ap sunkinti (Mat. 11, 28). Ir apaštalus Kristus parinko iš darbininkų tarpo. Dauguma jų buvo žvejai, kiti šiaip rankų darbu duoną pelnę, tik Matas bu-

vo muitininkas. Vienintelė išimtis, bet ir tai tam, kad parodytų, jog ir dvasioje neturtngam gali būti labai artima vieta prie Viešpaties.

Net ir mirdamas Viešpatys Jėzus savo patį brangiausią turtą — savo motiną — pavedė ne ano laiko turtuoliams ar galiūnams, o eiliniam darbo žmogui, apaštalui šventam Jonui.

Bažnyčios linija

Viešpatys pamokymais ir pavyzdžiu nuo pat pirmųjų amžių vadovavosi Bažnyčia. Buvo įvestos gausios šventės, kur buvo draudžiamas sunkus darbas, kad darbo žmonės galėtų pailsėti. Kalėdos, Velykos, net Sekminės, kada būdavo švenčiamos net po tris dienas, buvo tikra palaima darbo žmogui, ir jis galėdavo net kelias dienas iš eilės pasilikti savo šeimoje. Viduramžiais bažnyčia įsteigė darbo gildijas, cechus, kurie buvo dabartinių darbo unijų pirmtakai. Atsirado

daug heroiškų užtarėjų vergų ir darbo žmonių.

Štai skaitome gyvenime garsiojo vokiečių vyskupo Kettelerio, kuris dar būdamas jaunu kunigu parapijoje kartą ap- lankė neturtingą, sergančią moteriškę. Labai susirūpino, kad jos butas taip ap- leistas ir nešvarus, netvarkingas. Tiesiog — bjauru darėsi ir įžengti į kambarį. Kun. Ketteleris pareiškė tokį nusistebė- jimą tos ligonės vyrui, gi šis atšovė, kad buto tvarkymas tai moterų dalykas. Jis to amato nesimokęs . . .

Tada pats kun. Ketteleris paėmė šluo- tą, išvalė kambarius, duodamas pamoką, kad sergančios darbšios, neturtingos mo- ters, o dar žmonos, pavadavimas — tai nėra negarbingas darbas, priešingai, net kunigas randa galimu tai padaryti . . .

Vyskupų ir popiežių balsas

Mūsų velionis vysk. J. Staugaitis yra pareiškęs:

— Ar šiokį, ar tokį žmogus darbą dir- bą, jeigu jis jį gerai atlieka, tai yra gar- bės vertas. Sargas, kuris gatves šluoja, jei savo pareigas gerai atlieka, yra ge- resnis kaip maldininkas, kuris savo pa- reigose apsileidžia. —

Tie mūsų vyskupo žodžiai yra giliai įsidėmėtini. Ta darbo žmogaus užuojau- ta ypač išplaukia iš garsiojo popiežiaus Leono XIII, kuris paskelbė eilę encikli- kų, keldamas darbo žmonių teises. Vie- noje iš jų jis tvirtai primena:

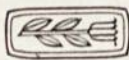
— Kas vargstančių žmonių reikalais nesirūpina, tas kenkia sau ir visuo- menei. —

Darbo žmonių gerovės gražiai sie- kęs ir net gilią studiją apie darbininki- jos reikalus parašęs Lietuvos vysk. K. Paltarokas viename rašte priminė:

— Kiekvienas darbas yra lygiai gar- bingas. Tėra tik darbų pasiskirstymas.

Tuo mūsų vyskupas norėjo išreikšti ypatingą pagarbą labiau niekinamai dar- bininkijai.

Nusukimą algos darbo žmogui Baž- nyčia skelbė į Dangų šaukiančiu atmoni- jimo dalyku. Bažnyčia stipriai pabrėžia, jog darbininko atlyginimas turi būti pa- kankamas šeimą išlaikyti. Taigi, Baž- nyčia, pagal Evangelijos dvasią, augš- tino darbo žmogų ir jo reikalus gynė, laukdama, kad visi krikščionys, Bažny- čios nariai, eis tuo pat darbo žmogaus meilės keliu.

Generolas Kristus

Tarp Romos ir Neapolio ant didžiojo kelio yra Frosinone miestelis, kuris pra- eitame kare, eidamas iš rankų į rankas labai nukentėjo. Vieniems pasitraukus, ateidavo kiti. Abiejų pusių kritusiais niekas nesirūpindavo, nes mūsų įkarš- ty pagaliau tam nei laiko nebuvo.

Kautynėms kiek aprimus, pribuvo karo korespondentas, kuris nustebintas aprašo tai, ką jis ten matė ir kas jį la- biausia jaudino.

Granatų krušai apstojus, slinkau upeliūkščio krantu. Žiūriu, miestelio moterų būrelis laidoja kritusius vokie- čių ir prancūzų karius. Pagarbiai sten- gėsi sutaisyti jų sudraskytus drabužius, sušukuoti plakus, drėgna skarele nu-

šluostyti dulkėtus veidus. Paskui juos tempė į tokią pievelę, kur švelniai, tar- tum motinos savo kūdikius, guldė į pa- skubom išraustas duobes, neužmiršda- mos prie kiekvieno suklupti ir sukalbė- ti bent trumpą maldelę, nežiūrint ar jis buvo priešas, ar ateinąs išlaisvintojas.

— Maniau, kad tą darbą bus įsakęs toj vietoj komanduojęs prancūzų gene- rolas Guillaume ir jų užklausiau: “Ar gen. Guillaume įsakė tai daryti?” Nu- stebusiom akim pažiūrėjo į mane visos, o viena mergina tarė: “Kaš tas Guillau- me? Mes nė nežinom, kad toks yra pa- sauly, bet žinom, kad yra generolas Kristus. Jo įsakytos laidojam numirė- lius.”

GYVENIMAS VATIKANO VALSTYBĖJE

Myk. Muraitis

VATIKANO muzėjai, priėmimo kambariai yra žinomi gerai visiems piligrimams, tačiau kasdieninis Vatikano miesto gyvenimas daugeliui nežinomas. O čia yra įdomus pasaulis su būtinom kiekvienam miestui ir kiekvienai valstybei įstaigom. Čia yra ir apsaugos gvardija, ugniagesių komanda, krautuvė, vaitstinė ir net kalėjimas. Tačiau jeigu nelėmta tau būti ministeriu pirmininku ar šiaip kokiu karūnuotu asmeniu, pamatyti popiežiaus privačią studiją beveik nėra vilties. Į Vatikaną galima patekti pro įvairius įėjimus, iš kurių svarbiausias Karališki laiptai.

Gvardija ir ugniagesiai

Karališkais laiptais galima patekti į šv. Damazo aikštę, kuri yra centras viso Vatikano gyvenimo. Vizituojančių asmenų Bažnyčios ir valstybės atstovų, automobiliai čia pastatomi, į čia išėina ir privačių popiežiaus kambarių langai. Apsaugos gvardija kovoja su labai smalsiais vizitatoriais ir be leidimo čia negalėsi patekti. Pačiame Vatikane gyvena apie 1000 asmenų ir todėl kontrolė nėra sunki.

Be gvardijos, kitas beveik kariškas modernus vienetas, yra ugniagesiai, kurie turi sunkvežimius, kablius ir kopečias, cheminius gesintuvus, motociklus, dujokaukes ir kitą. Ugniagesiai rūpinasi visokiomis kitokiomis galimomis nelaimėmis, kaip galimu potvyniu, ir kt. Daržuose ir kieme yra šimtai hidrantų, iš kurių, reikalui esant, galima gauti vandenį.

Pirmoji pagalba priklauso šv. Jono nuo Kryžiaus broliams, kurie valdo vaitstinę ir aprūpina Vatikano gyventojus vaistais.

Krautuvė ir paštas

Viename namų yra maisto krautuvė, kurioje gaunama duona ir mėsa, vynas ir vaistai. Krautuvė atidaryta nuo 7:30 val. ligi 11:30 val ir tuo laiku visi turi

apsipirkti. Šeimnininkai įvairių prelatų ir kitų oficialių asmenų kiekvieną dieną rytą eina su maišais, rankiniais vežimėliais ir krepšiais. Krautuvė neima jokių mokesčių ir todėl prekės yra pigesnės negu pačioje Romoje.

Taip pat čia yra ir elektros jėgainė, kurioje gaminama šviesa visai tai mažai valstybei. Gi pora šimtų metrų nuo tos jėgainės yra pašto įstaiga. Iš čia siunčiamos telegramos, priimami registruoti laišakai, radiogramos, parduodami pašto ženklai ir atliekamos kitos operacijos. Pašto įstaigos klientai yra kunigai, sargybiniai, sekretoriai ir kiti.

Departamentas ir įmonės

Nereikia užmiršti, kad Vatikane yra didelė eilė įvairių pasiuntinybių ir atstovų, todėl valstybės departamente lankosi įvairūs augšti asmenys, šv. Sosto svečiai, kurie patenka traukiniu, kurio stotis yra netoli departamento rūmų. Popiežiaus Pijaus XI žodžiais tariant, Vatikano stotis yra gražiausia pasaulyje.

Vatikane yra mozaikos studija, kurioje daromos gražios mozaikos ir kurios menininkai yra vieni iš geriausių pasaulyje. Taip pat negalima nepaminėti ir puošnaus restorano, kuriame lankosi įvairių valstybių svečiai.

Vatikano sunkvežimiai visada yra pasirengę kiekvienos nelaimės atveju padėti nukentėjusiems, kaip tai gaisro, žemės drebėjimo arba potvynio atvejais.

Buvome užsiminę ir apie kalėjimą, tačiau šis kalėjimas beveik visada tuščias.

Vatikano radijas

Vatikano radijas yra viena iš gyviausių įstaigų. Stoties priežiūra yra tėvų Jėzuitų rankose. Iš čia transliuojamos programos net 25 kalbomis ir čia yra įvairiausių tautybių augštų dvasiškių. Iš čia yra duodamos programos ir į Lietuvą. Lietuvos gyventojai šį radiją gerai girdi ir gali sužinoti iš laisvo pasaulio žinių ir išgirsti religinių giesmių.

Maldos ¹² Apaštalavimas

BENDROJI INTENCIJA 1957 M. KOVO MĖNESIUI. UŽ ŠV. TĖVO INTENCIJAS

Šventojo Tėvo intencijos apima visą pasaulį ir kiekvieną esančią sielą be išimties. Karalių Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties vietininkas žemėje, Popiežius meldžiasi už laisvę, taiką ir tvarką tarp tautų Kristaus meilėje ir krikščioniškų dorybių įgyvendinimą.

Iš Šventojo Tėvo enciklikos mes žinome, kad viena jo pagrindinių intencijų, tai pamaldumo į švenčiausiąją Jėzaus Širdį išplėtimas. Jis sako, kad tai taip svarbu, kad tą pamaldumą galime pavadinti tobulu išpažinimu Krikščionių tikėjimo. "Akivaizdoje tiekios tokių blogumų, kurie šiandien taip sukrečia pavienių asmenų, šeimų, tautų ir viso pasaulio gyvenimą, Gerbiami Broliai, kur galime rasti gyduolę? Ar yra pamaldumas geresnis kaip tas į švenčiausiąją Jėzaus Širdį, pamaldumas, kuris geriau atatinka tikrą Katalikų tikėjimo esmę ar kuris pilniau užpildo Bažnyčios ir žmonijos reikalavimus šiandien?... (Švenčiausioje Širdyje) visos viltys turi būti sudėtos, Joje turi būti jieškomas žmogaus išganymas."

YYPATINGA MISIJŲ INTENCIJA UŽ PAŠAUKIMUS PIETŲ AMERIKOJE.

KOVO MĖN. pašvęstas Šv. Juozapo garbei.

MĖNESIO GLOBĖJAS — ŠV. JUOZAPAS kovo 19 d.

Maža teturime žinių apie Kristaus globėją, Šv. Juozapą. Tačiau, šiam tyliam ir šventam vyrui Bažnyčia teikia augščiausią pagarbą. Nuo pat mažens Kristus sekė Juozapo pėdomis. Šv. Juozapas Jį mokė. Dvylikos metų Jėzus stovėjo šalia Juozapo šventykloje kaip reikalavo įstatymas. Juozapas Jį mokė kaip pragyvenimą sau uždirbti. Bažnyčia parinko Juozapą kaip globėją ne kurio nors amato arba Katalikiško veiki-

mo šakos, bet visos Bažnyčios. Ir tai skelbia visiems tikintiesiems didžiąją tiesą, kad šventumas yra visiems, ne vienam ar kitam asmeniui. Visi gali būti šventi ir motina, kuri vargsta ir triūsiasi namuose per dieną ir vyras, kuris fabrike lieja prakaitą, ir amatininkas ir mokytojas ir daktaras ir kunigas — visi gali būti šventi. Šventas Juozapas visiems rodo kelią į šventumą. Kiekvienas, kuris tik nori, gali ir turi būti šventas. Tai didžioji pamoka, kurią moko Šv. Juozapas.

Mėnesio Lavinimas — prašyti Šv. Juozapo mus apsaugoti nuo pikto ir vesti mus šventumo kelio.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

BRANGŪS PROMOTORIAI

Gavėnia kiekvienam katalikui yra itin svarbus metų laikotarpis, o ypatingai Maldos Apaštalavimo vadams ir nariams. Reikia atkreipti ypatingą dėmesį į Maldos Apaštalavimo motyvus. Maldos Apaštalavimas yra pagrįstas ant meilės — sielų meilės.

Gavėnios metu Bažnyčia savo viešose apeigose ir pamaldose ypatingai pabrėžia Kristaus Kančią ir mirtį. Tai nepaprastas meilės aktas žmonių sieloms atpirkti, joms užtikrinti išganymą.

Gavėnios metu kiekvienas Maldos Apaštalavimo narys ir vadas kaip tik turi padidinti tą savo meilę Kristui, iš tos meilės uoliau dirbti sielų išganymo darbą.

Kristaus meilė turi būti tas akstinas, kuris paskatina kiekvieną prie didesnių darbų, didesnio pasiaukojimo. Žinoma, kiekvienas turi ir kitų pašalinių darbų ir tiesioginių pareigų, kurias atlikti reikia nemaža laiko. Tačiau, jei viskas bus daroma iš Kristaus meilės, tai kiekvienas ras progų praplėsti savo veikimą sielų išganymo darbe. Nes meilė viską nugali. Be meilės nieko nepadarysime. Mylėkime Kristų, ir Jo malonė mums padės.

Iš šv. Alberto Didžiojo raštų

APIE ARTIMO MEILĘ

ARTIMĄ tikrai myli tas, kurs myli jį taip, kaip save patį, ir ne tik draugą, bet ir priešą. Ką reiškia artimą mylėti kaip save patį, aiškina šv. Augustinas, sakydamas, kad tai reiškia mylėti Dievuje, atsimenant Dievą ir dėl Dievo.

Nėra paprastas daiktas artimą mylėti kaip save patį. Be abejo, meilė reiškia gero norėjimą ir darymą: juk kiekvienas norime sau gero, jo jieškome ir vengiame to, kas bloga. Mylint artimą, to paties jam reikia jieškoti, norėti.

Tai dar galima kitais žodžiais pasakyti. Kiekvienas jieškome vienokios ar kitokios naudos savo kūnui ir sielai ir vienokiu ar kitokiu būdu vengiame viso, kas galėtų stoti skersai kelio tiem dalykam pasiekti. Lygiai taip pat reikėtų siekti artimo, draugo ar priešo, kūno ir sielos gerovės. Ir vengti viso to, kas tai gerovei pasiekti trukdytų. Ir tai daryti taip, kaip darytum sau, nors, kadangi įsakymas lieka įsakymu, vargiai kas įstengs artimą taip karštai mylėti, kaip save patį.

Mylėti draugą ar tą, kurs tave myli, nėra tikroji meilė. Juk taip mylėdavo ir pagonys. Tik kas myli priešą, tas įrodo turįs tikrą meilę. Mylėti tą, kurs tave myli, yra prigimties dalykas: čia nėra nusigalėjimo, ir iš tokios meilės dvasiai naudos nebus. Mylėti tą, kurs tavęs nemyli, yra jau ne prigimties, bet malonės dalykas.

Tos malonės laimėti galima, kad ir nelengva. Ji ateina kaip ypatinga šviesa. Ir jau priešo mylėjimas nėra koks prisivertimas, pareiga ar tik įsakymas. Kad meilės paslaptį ir tiesą geriau suprastumėm, tebūnie čia priminta viena pastaba ar paaiškinimas šv. Mato evangelijai. Tame paaiškinyje taip pasakyta: Mylėti tą, kurs tave myli, yra prigimties dalykas, bet tą, kurs tavęs nemyli, savo gerumu patraukti mylėti, yra tobulumo ženklas.

Nors, dėl įsakymo, priešo turbūt nie-

kas taip karštai nepamils, kaip myli draugą, tačiau tikrai laimingas ir didžiai tobulas būtų tas, kurs taip labai mylėtų priešą ir gal dar labiau kaip draugą ir galėtų jam savo meilės darbus parodyti. Didelė laimė būtų mylėti mus baudžiantį kaip ir giriantį, ar mus peikiantį, kaip ir niekinantį.

Šv. Jonas Auksaburnis sako, kad niekas taip labai nedaro žmogaus panašiu į Dievą, kaip mūsų romumas pikto ir įžeidžiančių žmonių atžvilgiu. Ir tikrai daug didesnio garso ir didesnės garbės susilauktum persekiojamas kaip pataikaujamas, jei tik tai mokėtum tinkamu būdu panaudoti. Juk šventieji kankiniai daug daugiau garbės įsigijo iš savo priešų, kaip iš savo draugų.

Artimą mylėti skatina mus ne tik dieviškasai įsakymas, kad į Dievą labiau panešėtumėm, bet ir pati prigimtis. Kiekvienas gyvis myli į save panašų, taip ir žmogus žmogų. Bet dar labiau, nes žmoguje yra Dievo atvaizdas, o šv. Rašte aiškiai duotas įsakymas artimą mylėti.

Du dalykai įrodo, kad tikrai artimą myli. Vienas jų yra užuojauta nelaimėje priešui kaip ir draugui. Antras dalykas — nuoširdus ir tikras džiaugsmas dėl kiekvieno laimingo dalyko vienam ar kitam. Abu šie įrodymai labai ir labai reiti pasauly.

Meilė artimui kartais išvirsta neapykanta jam. Tikros artimo neapykantos ženklai yra šie: galvojimas apie artimą su širdies nuliūdumu, žiūrėjimas į jį su dvasios liūdesiu, kalbėjimas su juo su širdies apkartimu, trukdymas bet kokios gerovės ar naudos artimui, kiek tai įmanoma padaryti, visokio gero artime mažinimas ir sunaikinimas.

Bet neapykantą galima išstumti ir jos vieton pakviesti meilę. Taip darė Kristus išdavikui Judui, atgaivindamas jį savo kūnu ir krauju kaip ir kitus mylimus apaštalus prieš pat savo išdavimą. Dargi išdavimo vietoj Kristus nedrau-

ŽINIOS *is katalikiškojo pasaulio*

• **Primicija su darbininkais.** Italijoje naujai išventintas kunigas Gianoli savo primicijas atšventė su Rizzoli fabriko darbininkais Bolonijoje, fabriko darbo salėje. Savo trumpoje kalboje primician-tas pasakė: "Aš jums dėkoju už pagalbą man siekiant kunigystės. Tik dėka jūsų darbui ir aukai aš galėjau pakilti altoraius laiptais. Gal jūs nei nežinojote, kad mano tėvas yra vienas iš jūsų. Savo darbu jis finansavo mano seminarijos studijas. Giliame dėkingume aš bučiuoju jo sutinusias rankas ir pažadu savo visą tarnybą jums skirti."

• **Mirė seniausias vyskupas.** Šių metų pradžioje, Grenobly, Prancūzijoje, mirė seniausias pasaulio vyskupas Alexander Caillot, sulaukęs 96 metų amžiaus. Jis buvo gimęs 1861 m. birželio 21 d. Vyskupu jis tapo 1917 metais. Taigi — vyskupo pareigose jis išbuvo 40 metų, o kunigu — net 73 metus.

• **New Yorko katalikų mokyklom 18 mil.** Kardinolas Spellmanas vasario 7 d. paskelbė, kad katalikų mokyklų statybai New Yorko arkivyskupijoje turi būti surinkta 18 mil. dol. Už tuos pinigus bus pastatytos naujos augštesnės mokyklos, 10 pradžios mokyklų jau statomos, suplanuotos dar 6 kitos. Bus galima tada papildomai priimti 10,000 vaikų. Dabar

dė Jį pabučiuoti, o sveikino maloniai, labiau nuliūdęs dėl išdaviko nelaimės, kaip dėl savo paties kančios, kaip sako šv. Jeronimas.

Dar nuostabiau žmonių gyvenime, kad nevienas kalba apie brolišką meilę, o širdy nešiojasi neapykantos ženklus. Daugeliui atrodo užtenka artimui palinkėti amžino gyvenimo, kurio jie nei duoti nei atimti negali ir ko galėtų palinkėti betkuriam nekrikštui ar netikėliui. Ir jie nenori prisimint, kad, kaip Kristus savo gyvybę atidavė už savo priešus, ir mes įpareigoti netik savo brolius mylėti, bet juos savo turtu ir gėrybėm parem-

yra 199,098 mokiniai, o 1946 m. buvo tik 132,623. Kardinolas numato, kad 1960 m. bus 225,000.

• **Jugoslavijoje, Sarajevo** bažnyčios klebonijon pasibarškino, jaunas, kuni-giškais rūbais apsirengęs vyras. Prisi-statęs kaip Romoje studijuojąs teologi-ją, pasisakė esąs atsiųstas tremtinių ku-nigų susipažinti su sąlygomis Jugosla-vijoje. Jaunuolis buvo mandagiai priim-tas. Kai atėjo dar du kaimyniniai kuni-gai, prasidėjo pokalbis lotynų kalboje.

Sutanuotas jaunuolis sumykė ir pri-sipažino nemokąs lotyniškai.

— Kaip jūs galėjote būti priimtas į Romos teologijos kolegiją, jei nemokate lotynų kalbos? — paklausė vienas ku-nigas.

Dar vienas kitas klausimas, ir buvo suprasta, kad "teologijos studentas" buvo komunistų agentas, kuris skubiai išsinešdino.

• **Lamėta pirmą kartą.** Pirmą kartą 50-ties metų organizacijos istorijoje, vienuolė buvo išrinkta Kentucky Valstybės Registruotų Gailestingųjų Seserų draugijos prezidente. Sesuo Agnietė Miriam, Nazareto kolegijos slaugymo de-partamento direktorė Louisville, Ky., buvo išrinkta dviejų metų terminui kasmetinėje konvencijoje Paducah, Ky.

ti nelaimės metu ir gal net gyvybę paaukoti. Ypatingai tam įpareigoti viršiniškai.

Du dalykai palaiko meilę: Dievo meile Jo įsakymų laikymasis pagal šv. Joną: Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksit mano meilėj; kaip aš savo Tėvo įsakymų laikiausiai ir pasilikau Jo meilėj (Jon. 15, 10); artimo meilę palaiko užuojauta bei pasigailėjimas pagal Eklezias-tiko žodžius: Nepalik verkiančių nepaguodęs ir liūdėk su liūdinčiais; nevenk aplankyti ligonį, nes tai laimės tau meilės.

A. Tyruolis

Žinios iš lietuviškojo pasaulio

Kun. Petras Činikas, MIC

• **Vadovavo JAV kongreso maldoms.** JAV Senate vasario 14 d. invokaciją atkalbėjo kun. Juozas Valantiejus, Šv. Juozapo parapijos klebonas, Waterbury, Conn. Tą pačią dieną kun. Petras Činikas, MIC, "Draugo" vyriausias administratorius, vadovavo JAV Astovų Rūmų maldai, kuria buvo atidarytas Lietuvos nepriklausomybės atgavimo sukakčiai minėti posėdis.

• **Vasario 16-tą paskelbė Lietuvių Diena** Illinois gubernatorius William G. Stratton, Pensylvanijos gubernatorius George M. Leader, Ohio gubernatorius C. William O'Neill, Californijos gubernatorius Goodwin J. Knight, Maryland gubernatorius Theodore R. McKelden.

• **Lietuviai profesoriai.** Šv. Jono kolegijoje, kuri turi tris skyrius, vieną iš jų Jamaicoje N. Y., dėsto ir du Amerikos lietuviai profesoriai: chemiją — prof. John A. Skarulis ir domininkonas B. Žvirblis, filosofijos katedros asistentas.

• **Kun. B. Mikalauskas, OFM,** pusant-rų metų dirbęs Brooklyne kaip "Darbininko" redaktorius, vasario 9 d. išvyko naujoms pareigoms į Kennebunk Port,

Maine. Jis paskirtas Trečiojo ordino vizitatorium. Tenai bus jo būstinė, iš kurios jis lankys JAV ir Kanados lietuvius. Brooklyne kun. Mikalauskas buvo aktyviai įsitraukęs į visuomeninę veiklą. Jis pirmininkavo New Yorko Liet. Žurnalistų Sąjungos skyriui, buvo Pasaulio Liet. Bendruomenės seimo rengimo komiteto spaudos ir informacijos sekcijos pirmininkas bei ėjo eilę kitokių paregų.

• **Valentinas Atkočius, Tėvų Marijonų šv. Kazimiero provincijos provincijolas,** vas. 14 d. naujuose namuose atšventė savo vardines. Namo viršininkas tėvas V. Rimšelis pietų metu pasakė sveikinimo kalbą, į kurią atsakydamas Provincijolas pastebėjo, kad šiuomi galima skaityti baigtus "Draugo" namo statybos darbus, kurie užtruko du metus ir pareikalavo iš visų daug pastangų.

• **Jonas Andrulis romano premijos mecenatas.** Septintojo "Draugo" romano konkurso mecenatas yra antrosios Amerikos lietuvių kartos vyras, paveldėjęs iš savo tėvelių Lietuvos, lietuvių kalbos ir spausdintojo lietuviškojo žodžio meilę. Andrulis, Michigan valstybės ūkininkas, jau per penkiolika metų gamina lietuviškus sūrius, vadinamus "Skaniausiais sūriais". Tų tikrai skanių sūrių jįsai parduoda tūkstančiais kiekvieną dieną. Dienraštis "Draugas" romano premijai kasmet skiria tūkstantį dolerių. Tokio pat dydžio premiją aukojo ir naujasis mecenatas, Jonas Andrulis.

• **Lietuvio laiškas.** Chicago Sun-Times įsidėjo laišką T. Raštučio. Laiške jisai protestuoja prieš planą visus piliečius apdėti 4 centų mokesčiais nuo kiekvieno pirkiniam išleidžamo dolerio ir tuo būdu surinktas sumas skirti valstybinėm mokyklom remti. T. Raštutis klausia, ar tada katalikų šeimos, kurios išlaiko savas mokyklas, turės papildomai mokėti dar už svetimų vaikų auklėjimą valstybinėse mokyklose.

Privačiai maldai, laikant Noveną už ligonius ir prašant Dievo Tarno Arkivyskupo Jurgio užtarimo, galima naudotis Generalinio Postulatoriaus pasiūlytomis maldomis:

NOVENA UŽ LIGONIUS

VIEŠPATIE JĖZAU, kuris užtikrinai mus, kad jei du ar trys bus susitarę ko nors prašyti Dangaus Tėvą Tavo vardu, Jis duos jiems, nuolankiai maldaujame Tavęs: gražink sveikatą ligoniams, jei tai sutinka su Tavo švenčiausiąja valia, kurie to prašo Tavęs per Dievo Tarno Arkivyskupo Jurgio užtarimą.

Tavyje, Viešpatie, viltį padėjau, nebūsiu sugėdintas per amžius.

VISAGALIS AMŽINASIS DIEVE, meilingas visų vargstančiųjų Tėve, priimk nuolankias mūsų maldas, visų nelaimingųjų ir ligonių skausmus bei ašaras, ir, jei tai sutinka su Tavo valia, per Tavo Tarno Arkivyskupo Jurgio užtarimą, suteik prašantiems sielos ramybę ir kūno sveikatą, kad per likusias savo gyvenimo dienas dėkinga širdimi skelbtų Tavo gerumą. Per Kristų mūsų Viešpatį.

Šventas Dieve, Šventas Galingasis, Šventas Amžinasis, pasi-gailėk mūsų. (3 kartus).

Tėve mūsų ... Sveika Marija ... Garbė ...

Visi ligoniai, kurie per arkiv. Jurgio užtarimą atgautų sveikatą, ar gautų kitų prašomų malonių, yra labai prašomi visą įvykį su visomis smulkmenomis: kas sirgo, kokia liga sirgo, kada pradėjo sirgti, ką yra gydytojai sakę, kokiais gydymo būdais naudojosi, kada pradėjo šauktis arkiv. Jurgio užtarimo ir kada yra pasveikę, kad praneštų arba Generaliniam Postulatoriui į Romą: Rev. C. Rėklaitis, MIC., Via Corsica 1. Roma - Italy, arba jo atstovui: Rev. C. A. Matulaitis, MIC., Marian Hills Seminary, Clarendon Hills, Illinois.